ל) ובכורות נוז.ז. ב) יומא סד.

קידושין עו:, ו) מנחות כב. חולין

פוד, ז) שייך לענמות כב. חומן פוד, ז) שייך לעמי שאח"ז. מ) אמור פרשי ז ה"ב, ע) [ועי לעול לה: ד"ה אלה בדוקין כו' אי נמין, ז) וע"ל בתו' עו. ד"ה ר"י, דיבש מיבש גם לר"י

בטל, כ) וועי׳ תו׳ לעיל עב.

אי, חולין לו. ד״ה מ״ט]

ה) ולקמן פ.ן וכעי״ז ר

[לעיל עד.] ע' ירוש' "ה ה"א ועי' בפ"מ

עין משפמ נר מצוה

בד א מיי׳ פ״ו מהל׳ פסולי בו א מיי פין מסל פסול המוקדשין הלכה כא: מה ב מיי פ"ב שם הלכה כב:

תורה אור השלם

 וּמַיִּד בֶּן נַבְר לֹא תַקְריבוּ אָת לֶחֶם אֱלֹתִיכֶם מִבְּל אַלֶּה בִּי מְשְׁדְתָם בְּהַם מום בָּם לֹא י ויקרא כב, כה ירצו לכם:

גליון הש"ם

תום' ד"ה הא וכו' כמו מין במינו לר"י. ע' לעיל דף עג ע"ל

מוסף רש"י

. בדוקין שבעין. דוקין, טיילא גלע"ו, לשון (ויקרא כא) או דק, כמו וישעיה מ) הנוטה כדוה ולוויל כמו (ישניה מ) הנוסה כדוק (נעיד לה:). דהוי מום עובר ואינו ניכר (מנחות נש:). ועוד לכשרים בעופות שאין בהם חסרון אבר (שם מבת"י). או: ולהכי לא ירדו דאין מומן ניכר כל כך, דהכי תנן בפרק מותן ניכר כג כך, דהים חנק בפרק המזבח מקדש [לקמן פד.] עקיבא מכשיר בצעלי מומין, כלומר דאם עלו לא ירדו, ואמר ר' יוחנן בגמ' (פה:) לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרים בדוקין שבעין הואיל וכשרים בדוקין שבעין היחינ וכשרים בעופות והוא שקדם הקדישן את מומן, ג"א דוקין שיש לו מוס בעפעפים ולהכי קרי לעפעפים דוק, [דעפעפים] על העין כרקיע, דהכי אמריען בספרי אגודות העין . דומה לעולם הטן, העפעפים כנגד הרחיע והתחתון כנגד הארץ והלבו ארקים ושתחום לפנד שתקים שמקים שמקים שמולה והשחור שבו שסובב את העולם והשחור שבו שהוא עגול דומה לגלגל חמה שהום עהור זמונה לכני זמונה לכני מונה (בכורות מו) אברין באברין באברין באברין באברין באברין מולי מונה בעלי מומזין. חינה לכן חינה לכני בעלת מוס המס. אם קרב ראש אחד מהן, קודם שהנינו כדנה: מדרב כל הראשין. ומולין יקרבו כל הראשין. ומולין בחלים בישלום אומו של מון בעלים בישלום בישלו לקולא, דהואיל ונחערבו אין כאן ספק איסור דאורייתא למיזל ספק איסור דאורייתא למיזל לחומרא, דלא הזהירה חורה עליהן אלא כשהן בעלמן, שנאמר בהם כי אלא כשהן בעלמן, שנאמר בהם כי משחתם בהם מום בם, כי איתנהו בעינייהו (יוחא חד): לא הכשיר לעילייטו (דומא פרו). לא הכשיד ר"א אלא שנים שנים. לא התיר ר"א להקריב את הנותרים המיד ר"ח נהקדיב נוע שנונים אלא שנים שנים, דודאי חד מנייםו דהיימית, שהרי לא נמערב בהם אלא בעל מום אחד, ובכל חד אמרינן עדמבריה לא דאיפורא אמרינן עדמבריה לא דאיפורא מתריק מדופרים למו דמיסורת, איהו נמי לאו דאיסורא הוא וההוא דאיסורא אול ליה בהקרבה ראשונה שקרב אחד מהן, אבל אחד ואחד לא יקריבו הראשים דבכל חד מספקינן דלמה דהיסורה הוא, דליכה למימר מיגו (דעיד עד.) דם. לטפפקים לכמה להיפולם האנן לליכל למימר מיגו (לעיל עד.) דם. לקלשים רואין אותו כאילו הוא מים. ולם היה מים והיה מראית הדם ניכר ביניהם כשר (מנחות כב.). אם יש נכשר כדי להיות בהן מראית דם כשר ואם לאו פסול (פסחים טה:) או בדם החיה. ממש, דסתמא חולין:

שימה מקובצת

הא ע"י תערובת ירצו. נראה דלא אילטריך אלא בתערובת חד בחד או תרי בתרי דלא נתבטל ברוב, דאי מיירי בחד בחרי לא אינטרין קרא לריבויי לומר דמרלה ואין בו איסור אלא מדרבען דמדאורייתא חד בחרי בטל ובמידי דרבנן לא אילטריך קרא לומר דמרנה: ור"א מכם בחם. ס"א מום גם גהם כתיב דכתיב כי משחתם בהם מום בם כלומר והוי תפתום פטם מוט בם בחם לא תרי מיעוטי (גליון): בם בחם לא דרשי. וא"ת ואמאי לא דרשי והלא בהם מיותר דבלא בהם כמיב בם דכתיב כי משחתם בהם מום גם והרי

מבם דרשו דאם עבר מומם ירצו ומבהם מה ידרשו. וי"ל דרבנו דרשי בהם כדר' יותנו דאמר בפ' שני שעירים ויומא פד.) בם הוא דאינו נדחה הא שאר נגם דכוז דמם עבר מומח ירנו ומבהם מה ירדשו, ויינ דרגנן דרשי במדר יומנן דממר בפי אני שעירים יומל היז, גם הוז דמיני נדמה הם שמר. דמויין הואיל ודמו ידמו. וידמי מני"א הא ני"ל הדמני למכתב במקום בהם כם וכחב בהם ש"מ תרתי. אבל רבנן גם בהם לא דרשי כדקור מקום מחלי קרא דדנשינה הם במי את מני"א דממני אמאי אילעריך לומר במחני אם קירב ראשו כי מיפוק ליה דאפי לא קירב יקרט כיון דנמעכט מהאי קרא דדנשינה אה ע"י מערובת ירלו. וכ"מ דמנא דממני לית ליה האי סברא, הא ליכא למימר הכי דע"ב אות ליה דמוח בי ע"ע מערובת פליג עליה דרי יומנן ואמר דאף שאר דחויין ירלו ובם דריש דע"י מערובת ירלו כר"א ומייםי החם ר"א דממניי, וי"ל דודאי מן החורה ע"י מערובת יקרט אפי? לא קירב ראש אחד מהם, מיהו מדרכנן אסור אם לא קירב ראש אחד מהם. וא"מ מ"מ רב מנ"ל דרי"א דמחניי, וי"ל דודאי מהם, מיהו מדים בס דמייםי מונים

. הכא בדוקין שבעין ואליבא דר"ע דאמר אם עלו לא ירדו. מילתיה דר"ע בפ' המזבח מקדש (לקמן דף פד.) דתנן ר"ע מכשיר בבעלי מומין ואמר ר' יוחנן בגמ' לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרין בעופות דלא פסל בעופות אלא מחוסר

אבר כדדרשינן בת"כ" ובפ"ק דקדושין (דף כד:) יכול נקטעה רגלה ונשברה גפה וא"ת אמאי לא חשיב נמי ניב שפתים דאמר פ' הניזקין (גיטין דף נו.) דשדה מומה בניב שפתים אתרא דלדידן הוי מומא ולדידהו לא הוי מומא דלא פסול לבני נח אלא מחוסר אבר ושמא בעוף לא שייך ניב שפתים ז מיהו אכתי קשה דאיכא כמה מומין דלא פסלי ואמאי נקיט דוקין שבעין וכן בגיטין הוה מלי למישדי מומא במקום אחר ש:

אר הבי אפי' בעינייהו נמי. תימה כדמשני לבסוף: הא עבר מום ירצו. אע"ג דדרשינן בבכורות (דף מ.) עובר דמוקדשין אילטריך דה״א כיון דכי עבר מומס ירצו הא שאר דחויין הואיל ונדחו ידחו ועוד דריש בם הוא בם הוא דלא ירצו הא ע"י תערובת

דלישני דלדבריהם קאמר להו בכלל ופרט דמום עובר מרלה יאן מום דנדחה שוב אינו נראה יבו: ורבנו בם בהם לא דרשי. משמע דלא דרשינו מיניה תרתי אפי׳ יו ר״א לא דריש אלא מדכתיב בהם ולא כתיב בם ותימה דבפ׳ שני שעירי (יומא דף סד.) דריש רבי יותנן מבהם ג' דרשות הני הוא דלא ירצו הא עבר מומן ירצו ועוד ירלו ושמא משום דכתיב נמי בם דמייתר ובם ובהם שניהם מיותריו ודרשינן לרבי יוחנן חדא דרשא מבס

בהמה או בדם החיה רואין אותו כאילו הוא מים בלם ותרתי מבהם ולרב דרשינן תרתי חדא מבם וחדא מבהם אבל בם בהם לא דריש וכולה סוגיא התם בין לרב בין לר יוחנן אליבא דר"א ואין לחוש בכך דהכי נמי לעיל (דף עו:) ובפ׳ בתרא דמנחות (דף קו:) כר״א אי נמי אפי׳ כרבנן דבין ר״א ובין רבנן דמתני׳ אית להו דע״י מערובת ירצו והכי פירושו התם בעינייהו הוא דלא ירצו הא ע"י מערובת ירצו דתנן איברים שנתערבו כו' ומשמע מתוך המשנה דמודו רבנן דהנהו דקרבו 🗗 ועלו למערכה יקרבנו דלא ירדו שמעינן מינה דאית להו הך דרשא אלא לכחחלה אסרי מדרבנן דאי לית להו הוה להו למיסר אפי׳ 🖘 אותם שעלו ירדו כיון דלא בטלי אי לאו משום דשריא תערובת דאורייתא 🖦 דכיון דאחמור רבנן דלא ליבטלו משום דדרכו למנות אית יו לן למישרי ע"י ביטול ברוב בדיעבד משום דעלו יהו והא דקאמר הכא ורבנן בם בהם לא דרשי ולא בעי למימר דרבנן נמי אית להו הך דרשה אלא דלכתחלה אסרי להקריב מדרבנן כי תנאי דמתני׳ משום דמשמע ליה דלא יקרבו לרבנן מדאורייתא כמו דלא יקרבו דרובע ונרבע דרישא דברייתא דאפי׳ בדיעבד ירדו השתא 🖻 א״ש דרב ור׳ יוחנן לא שבקו רבנן ואמרי כר״א ותדע מדמייתי התם מלתא דרבנן דאי אליבא דר׳ אליעזר קאמרי לא הוה ליה לאיתויי מלתייהו דרבנן ואע״ג דרבנן דברייתא לא דרשי הכי מתני׳ עיקר והא דדריש התם מבם 🗈 בהם טעמא דר" יוחנן ומתרי בם דריש עבר מומם וע"י תערובת והכא דריש מבם באו תערובת ועבר מומם מבם בהם ואייתר להם בם דבתרא לכדר׳ יוחנן כדפרישית לא קשה מידי דלא איכפת ליה להש"ס רק שיוכל לעשות ג' דרשות ולא חש להזכיר דרשא דר' יוחנן אלא הפשוטה יותר וזה אין לפרש דאיברי בעלי מומין בתמימים לא בטלי מן התורה דמאיזה טעם לא בטלו אי משום דאין עולין מבטליו זה את זה הא בעלי מומין לא עולין נינהו ועוד דאפי׳ עולין נראה דלרבנן מדאורייתא מבטלין זה את זה בדבר שאינו מתערב ° כמו מין במינו לר׳ יהודה שאינו בו מתערב דלא הוי כדם וסולת בטל מדאורייתא י: אודו די ביהת בשר בעד בום בעצים דבי. אע״ג דר״א גופיה לא חייש להאי טעמא מדמלריך קרא מ"מ מיקשי להו לרבנן והכי אורחיה דהש"ס כדפירשתי בריש פירקין ים: בדם בהמה או בדם חיה רואין אותו באילו הוא מים. וא"ת דם בהמה וחיה היכי זריק להו למזבח נהי דאמר רואין כאילו הוא מים ולא מבטל דם אחר מ"מ מים גמורין לא הוי ולא בטל ממנו שם חולין ואפי׳ למ״ד (מיר דף כט.) חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא היינו שחיטתן אבל להעלותן לגבי המובח נראה דאסור וי״ל כיון דדם כשר מעורב בו ואין עיקר זריקתן לשם הפסול אלא לשם הכשר שרי אע"ג דבאיברים לא אמר רואין לשם עצים ומיהו בלאו הכי אתי שפיר דבנזיר פ' ואני (שם) משמע דלמ"ד לאו דאורייתא אפי' העלאה נמי שרי גבי מדיר בנו בנזיר למ"ד לאוכו במצות דמביא ביו חטאת העוף דקא סבר חולין בעזרה לאו דאורייתא ושמא סבר לה כר"א דשרי לשם עלים ולשם מים ואפשר דאפי' רבנן מודו דלא אסרי לשם עלים ולשם מים אלא במידי דהקרבה כגון איברי חטאת ואיברי עולה וכן ניתנין למעלה שנתערבו בניתנין למטה ומתן אחת במתן ארבע אבל חולין גמורין שרו לכ"ע לשם עלים ולשם מים וכן נחערב בדם פסול כה ובדם החמלית וכן מוכיח כהו לקמן (דף עט:) מדדחיק עלה בגמ' במאי פליגי בגוזרין גזירה במקדש ולא קאמר דפליגי ברואה אני כדפליגי בסיפא ולקמן מפרש כיו (ד"ה במאי): **רואין או**תו כאידו הוא מים. הקשה ה"ר שמואל מוורדום הא דאמרי׳ בהקומץ רבה (מנחות דף כב.) ולקח מדם הפר ומדם השעיר הדבר ידוע שדם הפר מרובה מדם השעיר סברי רבנן 🖘 מכאן לעולין שאין מבטליו זה את זה היכי דריש ליה מיניה הא בחז דלא בטיל היינו משום דאפי׳ הוי מים היה בו מראית דם וי״ל דפעמים שהוא כל כך רבה דאי הוי דם הפר מים משתנה מראית דם השעיר עד שנעשה דיהה ופסול דאם יש בו מראית דם דקתני היינו מראית דם השעיר ולא חזותא בעלמא ועוד י"ל אי לאו משום דאין עולין (אין) מבטלין זה את זה לרבנן או מין במינו לר' יהודה כשמערה טיפה ראשונה הוי ליה בטל ונדחה ומיהו קשה דאיפכא ה"ל למידק דהא אמרי" ביומא (דף נג:) שעירה דם הפר בדם השעיר ובדם שנתערב במים אמר בגמ' לא שנו אלא שנפל מים לחוך דם אבל דם לחוך מים ראשון ראשון בטל הלכך האי דם פר היה לו להחבטל ראשון ראשון בדם השעיר ואפי׳ מאן דלית ליה ראשון ראשון בטל גפ׳ בתרא דע"ז (דף ענ.) הכא מודה משום דה"ל נראה ונדחה וי"ל דלא אמר ראשון בטל כשמערה בשפע הרבה

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

אמר רב הונא ⁶בדוקין שבעין ואליבא דר' עקיבא דאמר אם עלו לא ירדו אימר דאמר

ר'עקיבא דאי עבד לכתחלה מי אמר אמר

רב פפא הכא במאי עסקינן כגון שעלו על גבי

כבש אי הכי אפי' בעינייהו אלא מעמיה דר'

אליעזר מיעם רחמנא ימום בם או הוא דלא

ירצו הא ע"י תערובת ירצו ורבנן מום בם

הוא דלא ירצו הא עבר מום ירצו וֹר׳ אליעזר

מכם בהם ורכנן כם בהם לא דרשי אי

הכי רואה הא רחמנא אכשריה לדבריהם

האמר להו לדידי רחמנא אכשריה לדידכו

אודו לי מיהא בשר בעלת מום כעצים דמי

מידי דהוה אבשר חמאת ורכנן הכא מאיםי

התם לא מאיםי: בותני' יאברין באברין ב

בעלי מומין ר"א אומר יאם קרב ראש אחד

מהן יקרבו כל הראשין כרעים של אחד מהן

יקרבו כל הכרעים וחכ"א אפי' קרבו כלם

חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה: גמ'

אמר ר"א סלא הכשיר ר"א אלא שנים שנים

אבל אחד אחד לא מתיב ר' ירמיה יו וחכ"א

אפי' קרבו כולן חוץ מאחד מהן יצא לבית

השריפה אמר לו ר׳ה ירמיה בר תחליפא ®אסברה

לך מאי אחד זוג אחד: מתני׳ ידם ישנתערב

במים אם יש בו מראית דם כשר נתערב ביין

רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם

לר׳ אליעזר לא קרב א אלא אם כן קרב אחד מהן קודם שנמלך דלאו

כי האי תנא: כגון שעלו על הכבש. וכיון דלר״ע לא ירדו מן המובח

הני מעלן לכתחלה מכבש למובח דקי"ל לקמן (דף פו.) כשם שהמובח

מקדש כך הכבש מקדש: אפי׳ בעינייהו. שלא נתערבו בתמימים

אם עלו בעלי מומין לכבש לר"ע

יקרבו: בס. משמע כשהן בפני

עלמן: מידי דהוי אבשר חטאת.

דמודיתו לי דאם נתערב באיברי

עולה יקרב לשם עלים כדאמרן זו:

בותבר' חיברים. של עולות הרבה

באיברי עולת בעלת מום אם קרב

[א' מהס] תלינן איסורא ביה: יצא

לבית השרפה. דלה תלינן איסורה

בקריבין כבר: גבו' (לא נחלקו

כו'): אלא שנים שנים. זוג זוג

יקריבם דאיכא למימר מיגו דהאי

לאו דאיסורא הוא דהאי חו נמי לאו

איסורא הוא ואיסורא אזיל ליה

בההוא דקרב קודם שנמלך אבל אחד

אחד דליכא מיגו לא: חוץ מאחד מהן

כו'. מכלל דלרבי אליעזר קרב:

ווג אחד. שני ראשים: בותנר׳

שנתערב ביין. שהוא אדום ואין

מראה ש ניכר בו: רואין אותו יין

כחילו הוח מים. וחומדין חם היה

דם שנתערב כאן ניכר במים הללו

כשר לוריקה: בדם הבהמה. של

חולין: רוחין חוסו. של חולין כחילו

הוא מים ואומדין אותו אם היה דם

הזבח ניכר כשר ואע"פ שהחולין

רבין עליו: י) אין דם מבעל דם.

דמין במינו לא בטיל ואפי׳ טיפה

לתוך כלי גדול כשר לזריקה: נמערב

שינויי נוסחאות

ש"נו" נוסחאות
אן כם מום כם הוע ("ש"ם):
בן מומם ("ש"ם: 3) כ"ל מאכרי
תמימון מאיברין ב"ו: דן עי
תמימון מאיברין ב"ו: דן עי
המימין מאיברין ב"ו: דן עי
הלמנ"ס, וע"ע ל"ש וחיכת
הקדש: דן ל"ל רי עקב לרי
"רמיה (בתה" ושמכ"): זן קרבי
ניסן לו לל לא
נחלקו כוי כל"ל והס"ד (ב"ש
נ"ס: ז) כדאמרן לעיל לא
נחלקו כוי כל"ל והס"ד (ב"ש
ב"ס: זן כ"ל האי ע"מ: בן ל"ל
מראה ודם (באהי מדם (ב"ה בש"ב") בן "ל"ל וצ"ק): הן כ"ל האי (ש"מ): בון כ"ל מראה הדם (בהא"מ וכ"ה בוש"י בחולין פז:): י] שפתיים שאין להם אלא חרטום (ב"ש כי"ב ונג"ל. ונעמכ"י ונד"ן הועתק עלק לל במהומו: יאן ע' במפרשים מה בתקומו האם ע כמכושים מהם הקשו כזה. וכתו"ק מוחק מיכת מרצה וגרים לאו מום הוא: ב] כאן הס"ד ואח"כ ד"ה ורכנן (שמכ"י צ"ק ופ"מ): יג] ל"ל ואפי' (ב"ש): יד] ("ל דקרבו יקרבו ישו זין נ״ח דקרבו יקרבו (ד״ו): ולא ירדו שמעינן כו' (ד״ו): שו] הנה מדברי התוס' ישנים י סד ע״א נראה בלא ספק כי ו סד ע״א נראה בלא ספק כי נפל חסרון תיבות גדול בתוס׳ מחמת טעות הדומות שדילגו המעתיקים מתיבת אפילו לתיבת אפילו שלחתריה. והגוסח תיכת אפידו שכנומרים. וסכוסס זככון הוא כך, אפילו בדיעבד זם נתערבו אחד באחד, והואיל וכז נראה כי נתערב נמי והואיל וכן נראה כי נתערב נמי אבר אחד של בעל מום ברוב איברים תמימין היה לנו לאסור בדיעבד אפילו אותם שעלו דירדב כר: וע"ל כמפרטיס כמן שנתחבטו הרבה בגיר' התוס' ובכוונתם. ולפי נוסח הנ"ל מבוארים דבריהם היטב, וע׳ בשיח יצחק לתו״י יומא שם. נשיח ינחק נתר"י יותה ש [בש"מ והגרי"ב תיקנו למינ במקום למיסר. ולהנ"ל ה לל"ל]: שו] מדאורייתא (ת ווח: יון פ״ל לית. וכ״ה בד״ו שם). יון ל"ל לית ול"ח כד"ח וכח"י יומא שס, וכן גי' ל"ק. [ובגליון הובא נ"א לית לן למיסר]: יה] בתו"י יומא שס מסיים אבל כי קילי כולי האי דשרי מן התורה בלא ביטול . סברא הוא למישרי בדיעבד משום דעלו אפי׳ מדרבנן. ל ועע"ש בדבריהם ם] והשתא (ש"מ): כ] ל"ל מו כא] נ״ל (ש״מ, צ״ק ופ״מ): כא] נ״ל דבהם תערובת ועבר מומם מבם דבהם ואייתר להם מומם מבם דבהם ואייתר להם בם בתרא כו' (ש"ח), ונל"ק גריס והכא דריש מבם תערובת ועבר מומם מה' דבהם כו'. וכן נר' מתו"י שם. וע"ע פ"מ: כבן נ"ל ישאיוו וראה״ח״: [35 כשאינו (באודים). כגן לייל דמביא קרבן דקא סבר כל"ל (צ"ק): כד] פסולין (ד"ו): כה] מוכח (ד"ו ש"ח): כו] ל"ל אפרש (באה"מ): כון שם חיתה יבנז סברי (הגרי"ב): כחו ל"ל יילמא הא (ש"מ): כמן נכי"י יקרב שלמים ולשם עצים: ל] דיבור זה מהש"מ, ובכתה"י ליתה: לא] כ"ה בכתה"י וב"ש ומ"כ. ובש"מ איתא ההוא

נוםחאות רש"י כת"י

כגון שעלו על גבי הכבש. וכיוו מא לן אליבא דרבי עקיבא לא יעלם לכתחילה מכבש למזבח ירדו יעלם לכתחילה מכבש למובח דקיימא לן (לקמן פו.) כשם שהמוצח מהדד ה מהמוצח מקדש כך הכבש מקדש:

אפילו בעינייםו נמי. שלא נתערבו בתמימים אם עלו בעלי מומיו לכבש לר' עהיבא יעלו למוצח: בם. משמע כשהו בפני עלמו: מידי דהוי אפשר חפינו שנינייהו נהי. שנה המערבו במחימים הם ענו פנט מומין נכבש כרי עקיבה יעט ומזוב. 20. משמע בשקן בפני ענמן: מידי והיה חבשר חטאה. דמודיתו לי דאם מעלה בגבה עולה יקרב כש! שם עלים וכדאמרון לעיל לא ומלקו על איברי מטאח כרי: מסניסין. ד! איביום. של עולוח הרכה באיברי עולה בעלה מום: אם קרב הראש של אחד מהן. לאחר שנמערב בהן בעל מום בא ההן שליט יודע במערובתן והקריע אחד מן הראשים יקרבו כל הראשים הול לכתחילה דתליטן איפורא בהחל דקרב והטך כולהו בשירים נינהו: גמרא. אלא שנים שנים. זוג זוג יקריבם דודאי איכא חד בהאי זוגא דהיחרא הוא ונימנה הקרבה זו ליקרב משום ההוא דהיחר ואי משום ההוא דספק איפורא אן איכא למיתלייה באומו שקרב מחילה קודם שנמלך: אבל אחד אחד לא. שמא לא נימנה הקרבה זו ליקרב דילמא האי דאיסורא הוא: מסניסון, נשערב

ניכח קרם גבי השנטת, חבב השמת מחזרייתם מותר במתחייתם מחזר התחת החתר במתחיית החתר המתחיית המתחיית החתר המתחיית החתר המתחיית החתר המתחיית החתר המתחיית החתר המתחיית המתחיית החתר המתחיית המת

יחד כמו שמחלק בע"ו (גו"ש) בין חבית דנפיש עמודיה ללרלור קטן דלא נפיש עמודיה אפי׳ למאן דאית ליה ראשון ראשון בטל בחבית ביותר

מפי חבית היה מודה דלא בטיל ועוד מי לא עסקינן שמערה דם הפר שבכלי זה ודם השעיר שבכלי זה משניהם יחד תוך כלי שלישי: